

Leerrede over Openbaring 5: 6-14, uitgesproken op Dankdagmiddag 21 November 1956 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 84: 1 en 2

Lezen - Openbaring 5.

Zingen wij nog vooraf Psalm 139: 10

Leerrede.

Wij zijn vanmorgen begonnen met te spreken over het ons zo-even gelezen 5de hoofdstuk uit de Openbaring van Johannes, en hebben stil gestaan bij de eerste vijf verzen, n.l. dat die hoge Majesteit Gods des Vaders, op de troon Zijner heerlijkheid gezeten, een boek in Zijn rechterhand had, en dat een sterke engel met een grote stem riep: "Wie is waardig het boek te openen en zijn zegelen open te breken?" en dat er niemand was. Daarover weende Johannes zeer, maar één van de ouderlingen troostte hem, zeggende: "Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken.

Laat ons nu bij het vervolg stilstaan, waar wij deze twee hoofdzaken aantreffen:

1. Hoe dat Lam het boek nam uit de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat,

waar op volgt:

2. Wat de vruchten daarvan waren; dat men Gode daaruit de heerlijkheid, lof en dankzegging toebracht.

Hij wordt dan ten eerste genoemd, tot troost voor Johannes: de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, Die heeft overwonnen. En dan volgt in vers 6: "En ik zag, en zie, in het midden van de troon, en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen, een Lam". Wonderlijk woord! Eerst wordt Hij gezegd in het midden van de troon te zijn, dan in het midden van de vier dieren, en dan wordt Hij gezegd te zijn in het midden van de 24 ouderlingen. Daar was een Lam: "Staande als geslacht". Wonderlijke zaak. De ouderling noemt Hem de Leeuw, de Wortel Davids, Die heeft overwonnen. Maar als Johannes dan ziet, dan is het een Lam, staande als geslacht. Wat is heel de zaak? Laten wij daar eens even in eenvoudigheid bij stil staan. Waardoor is al de ellende in de wereld, zelfs van dien aard, dat het aardrijk vervloekt is? Dat is door de hoogmoed. Dat is geweest doordat men Gode gelijk wilde zijn; kennis te hebben tussen goed en kwaad. Adam heeft het leven in eigen hand genomen, en hij die zó verheven was, dat hij door God Zelf was gesteld om heerschappij te oefenen op dit benedenrond, over de beesten der aarde, over de vogelen des hemels, tot zelfs over de vissen in de wateren, is door die daad - door zijn leven als uit de hand van God te nemen en zichzelf toe te eigenen, met het oogmerk Gode gelijk te zijn - zó verlaagd en onder het oordeel gekomen, dat God zegt: "In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt". Dat is toch geen kleinigheid!

En nu zijn wij uit Adam. Wat hebben wij verdiend in het afgelopen jaar? Zijn wij er wel eens bijgebracht in dit jaar? Wij hebben spijs en drank gehad, het land heeft bij handvullen opgebracht, al deed het zich aanzien, dat, wat krachtens de wet der natuur (daar God gezworen heeft dat lente, zomer, herfst en winter, zaaiing en oogst, Zijn verbond van dag en

nacht, niet zouden ophouden) uit de aarde was voortgekomen, onder Zijn toorn zou verrotten op de aarde. Er is dan nog overvloed. Maar, Wie heeft dat verdiend? Niet enig menskind, want het woord tot Adam was: "In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood éten." Maar er is er Eén Die alles verdiend heeft. En waarin heeft Hij dat gedaan? In precies het tegenovergestelde van wat Adam deed. Hij Die mede God was, en het geen roof behoefde te achten Gode evengelijk te zijn, Die heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen; en Die staat ons beschreven als een Lam. Een onnozel, eenvoudig lam. De lammeren werden immers tot offerdieren gebruikt. Wanneer die grote man Gods, Johannes de Doper, bij de Jordaan was om zich te kwijten van zijn taak, die God hem opgelegd had, dan zegt hij: "Ziet, het Lam Gods". En wat deed dat? Dat de zonde der wereld wegneemt. O, denk het u eens in, wij moeten gedrongen worden, om met ons te laten doen. En de Koning wilde het vrijwillig op Zich nemen. Wat is Hij daarin, de Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel Davids, de Overwinnaar! Hij getroostte Zich, dat Hij als een lam met Zich liet doen. Hij heeft niet één tegenspraak gegeven. Wat een koninklijke geest heeft Hij, Die gezeten is boven allen, Die op Zijn kleed en dijen geschreven heeft: "Koning der koningen, en Heere der heren!"

Die over zijn eigen geest kan heersen, zegt Salomo, is sterker dan die een stad inneemt. Nu is Hij mishandeld, geslagen, verworpen, veracht, gezeseld, met doornen gekroond, gekruist! En wat er ook gebeurde, de Koning zwéég. Hij wilde het Lam zijn, offerdier voor ons. Hoe is het met ons gesteld? Als wij eens wat vernedering moeten incasseren, of er is iets dat wij dachten beledigend voor ons te zijn, hoe zijn wij dan? Maar die lieve Koning, Die ging beneden alles staan. Niemand hoeft zich voor Hem te schamen, hoor! Hij is wel de verachte in ons vaderland; Die buiten de deur gezet is van de kerk en van de maatschappij. Want gelijk Adam het leven in eigen hand genomen heeft, om zelf te regeren, zo is het ook in ons vaderland. Dat doet men maatschappelijk, kerkelijk en politiek. Dat doet de overheid en dat doen de onderdanen, een ieder op zijn terrein.

En men is het gewoon, want het is nu al zo'n tijd, ja al langer dan anderhalve eeuw. Dus dat is de gewóónste zaak geworden in ons vaderland. Men is al zó ver gevorderd, dat, deugt het één niet, dan doen wij het zó, begrijp je wel? Dus de één staat boven de ander, onder het mom van "goed", zo moet het en zo behoort het. Men heeft er geen erg in, dat men met een kroon op loopt die driemaal zo hoog is als die van de paus. Dat is in ons vaderland op alle terrein te doen. Allemaal goede mensen, goede christenen, die het góede voor hebben. Maar niet een staan onder Christus! Want wat sluit dat in, dat Hij Hoofd en Koning is? Dan moet je eens even hierop acht geven: als Jezus tot Filippus en tot de andere discipelen zegt (en Zijn Woord ook tot mij en u is): "Volg Mij", wat houdt dat in? Hebben zij en wij dan met een Koning te doen, Die over de aarde gaat en de boel gaat rechtzetten en regeren? Wel neen. Dat is een zaak die Hij Zijn Vader laat doen. Maar Hij gaat Zich geven onder Zijn Vader, dat Deze heel het oordeel en de vloek op Zijn schouders legt. En nu zegt Jezus: "Volg Mij", en dat is: Hij had geen thuis hier op de aarde, Hij is verworpen en veracht. Hij zegt: "De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge". Als God door Zijn Geest beslag gaat leggen op een mens, dan hebben gij en ik hier ook geen thuis. Dan moeten wij uit de armoede en dood Jezus Christus aanhangen en moeten wij alles hebben van: Die verachte Ziel, van Die aan Welken het volk een gruwel heeft, tot de Knecht dergenen, "die heersen". Dat is heel het geval. En daar wij Christus aanhangen in onze armoede en dood, zal God onze zaken richten, in en door Hem. Dat is de weg. Maar die is zoek in ons vaderland. Daar weet men niet meer van. Ja, wel in dode dogma. Maar wat is de praktijk, de beleving? Hoe kan het ook anders? Men heeft Christus buiten de deur gezet van Zijn kerk en ook van de staat. Dan geldt: zij hebben des HEEREN Woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben? Daarom zei ik vanmorgen, dat wij allen (ik, gij, de kerk, geheel Nederland) slápen!

Alleen het gezag van Gods Majesteit en de ellende, en dat Hij ons bij de werkelijkheid brengt, dát maak ons op die tijd wakker. Laat het niet te hard zijn als wij dit zeggen! Het is de werkelijkheid. Ze mogen van mij zeggen dat ik een koningsgeest heb en het jong van de paus ben (met die paus wordt dan Bogaard bedoeld), maar als die Majesteit Zich opmaakt, dan zal de ontzuivering komen. Dan zullen zij zien dat het de waarheid is. Want die dingen heb ik niet van de straat opgeraapt, en niet van horen zeggen. Maar dat heeft God mij doen zien in wegen van lijden, kruis, van gebed bij dagen en nachten voor Zijn aangezicht, onder het razen van de hel. Ik heb veel moeten loslaten. Ik heb een flinke dominee kunnen worden, maar God heeft mij gekortwiekt en aan de kant gezet. Ik kan nóch links nóch rechts. Ik kan er niets aan veranderen dat ik zo ben. Het loopt bij mij over Christus en over de gemeente.

Hier staat van een Lam, dat genoemd wordt: "De Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel Davids, de Overwinnaar". Hij wordt hier voorgesteld als een Lam. En wat heeft een lam hier op dit benedenrond voor aanzien of waarde? Welke betekenis geeft men het? Maar het loopt er niet over, hoe men hier op dit benedenrond oordeelt. God heeft Zijn troon gesteld in de hemel. Er werd een deur geopend in de hemel en Johannes zag hoe de zaken dáár stonden. Daar is een Lam, staande als geslacht, Dat Zich volkomen heeft gegeven. Lees daarover Jesaja 53. Korthedshalve behoeven wij op dat hoofdstuk nu niet in te gaan. Dat Lam, Dat geslacht was, dat was ten eerste in het midden van de troon. Wat is de zaak? Zijn Persoon, Zijn arbeid, die gelden in de troon van God. Want er staat niet van die troon van God, dat daar iets geldend is van een mens, van een buitengewoon mens, van een eerste klasse mens in' voortreffelijkheid. Neen! Wij lezen in de Schriftuur van Henoch en Elia dat zij een aparte genade hebben gehad, die geen mens anders gehad heeft: zij hebben niet eens de dood gezien. Zódanig hebben zij Christus de Overwinnaar van de dood, beleefd. (Men noemt, dat tegenwoordig: "inleven". Dat is ook al een woord van de tegenwoordige tijd. Maar laten wij de genade úitleven die ons wordt toegeschikt.) Nu dan, van Henoch en Elia lezen wij niet dat er ook maar iets van hen geldend was in de troon. Want alleen door de genade, die verworven is door Christus hebben zij geen dood gezien en zijn zij uit dit leven opgenomen in heerlijkheid. Maar er staat hier wat anders. Zoals Hij, Lam Gods is, zó was Hij in het midden van de troon. Uitnemend, heerlijk, verheven werk! Nu geldt Zijn ganse Middelaarsarbeid, tot zaligheid van de zondaar, in de troon, en dat Hij verworven heeft tijdelijke, geestelijke en eeuwige zegeningen. Daarom wordt het genoemd: dat dát gezien werd in de troon.

Ten tweede staat er van dat Lam Gods, staande als geslacht; dat Het in het midden was van de vier dieren. O, verheven zaak: wat in het midden van de troon is, is ook in het midden van de vier dieren, waarvan wij vanmorgen zeiden, dat het een voorstelling is van de dienaren des woords. Dus bij degene die dienaar des Woords is, is in het midden: Christus, zoals Hij is uit God, krachtens het eeuwig welbehagen, geheel en al Jezus, volkomen Zaligmaker, waarmee men kan leven en kan sterven, waar Paulus van zegt: "Ik vermag allé dingen door Christus, Die mij kracht geeft".

Ten derde is Hij in het midden van de 24 ouderlingen. waarmede voorgesteld wordt de gehele kerk. Want de ouderlingen vertegenwoordigen de kerk. Wij lezen in Exodus, dat er 70 verkoren waren van de oudsten uit Israël. Wanneer God tot Mozes, Aäron en Abihu sprak dat zij moesten opklimmen tot God, dan waren er ook die 70 die mede opklommen. Zij zagen de heerlijkheid van de God van Israël, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, uitdrukkende dat God in Christus handelt, op grond van Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Verder dat daar zodanig was als de gestaltenis des hemels in zijn klaarheid: geen wolkje aan de lucht, helder en klaar. Dan staat er: "Doch Hij strekte Zijn hand niet tot de afgezonderden der kinderen Israëls", tot die 70, dat is: Hij verdelgde en verdeed hen niet. Want zij waren de vertegenwoordigers van het volk dat God uit Egypteland had uitgeleid door een grote hand en een sterke arm. En wat hadden zij gedaan? Hém loven? Neen, telkens murmureren, murmureren maar.

Die vertegenwoordigers van dat volk deed God niet weg van voor Zijn aangezicht; "Maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden". God handelt op grond van de lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Jezus Christus.

Dat werk geldt in de troon, bij Zijn dienaren en ook in de kerk. Als het nu is, zoals het moet zijn, dat is: als al het onze weg is, dan is het, gelijk Christus in de troon van God, geldt, zo ook bij mij en u. De plaats die God Hem geeft, die geven wij Hem dan ook. Zodat daarin een volkomen harmonie en overeenstemming is van de hemel en de aarde. En wat is dan de vrucht? Vrede, vrede, vrede. Want God heeft Zijn Zoon gegeven om Hem te eren, en dan doen wij het ook. Dan zijn wij op onze plaats.

Daar Hij dan is voor tijd en eeuwigheid, naar ziel en lichaam, ziet dan op Hem, Die de kerk noemt: de Schoonste onder de mensenkinderen.

Van dat Lam staat verder: "Hebbende zeven hoornen". Telkens wordt in de Schriftuur door "hoornen" uitgedrukt: macht. Het getal van zeven is het getal van volmaaktheid. En van dat Lam, dat nietige, verachte Lam, waarvan geroepen is: "Weg met Deze van de aarde", staat hier: hebbende zeven hoornen. Dat Lam is almachtig,

Vervolgens staat er: "Hebbende zeven ogen". Hij is ook alwetend, éénswezens met de Vader. En ten derde staat er nog bij van die zeven ogen: "Welke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen". Hier is sprake van de derde Persoon, de Heilige Geest, daar Christus ook de levendmakende Geest heeft verworven. Die Geest is éénswezens met de Vader en met de Zoon, en is de Uitgaande van de Vader en van de Zoon als de adem des levenden Gods. Er wordt hier, zo sprekende, tegelijk de aandacht gevestigd en de nadruk gelegd op dat al wat wij bezitten in de hemel en op de aarde, alles door Christus' arbeid is. Dus ook de derde Persoon, de Heilige Geest, daar Die beantwoordt in de behoeften, van zondaren. Dat alles vindt Zijn grond in de tweede Persoon van het Goddelijk Wezen, die Liefste, die Schoonste Jezus.

Och, dat aller mensen tongen,
aller eng'len zang, o Heer',
samenstemden, samen zongen,
eeuwig tot Uw lof en eer!

Te meer als al het onze er aan gaat, treedt dan op de voorgrond: Jezus Christus.

Ook hier hield alles op: niemand kon het boek nemen. Daar waar dan alles ophoudt en zwijgt, daar treedt op de voorgrond: Jezus, Jezus en Jezus alleen, waaruit voortkomt dat Hij wordt verheerlijkt. Hij krijgt naam, eer en heerlijkheid. Nu zijn wij wel dode zondaars in onszelf, maar wij worden bewogen uit de eeuwige liefde en volheid en genade Gods, om Hem ootmoedig hulde te bieden en Hem eer en heerlijkheid toe te brengen. Daarom lezen wij: "En Het kwam, en heeft het boek genomen uit de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat". Het kwam. Voor óns is de toegang afgesloten; wij zijn uit de gemeenschap van God verbannen. Maar nu kwam dat Lam, en heeft het boek genomen. Kijk eens wat een Lam Hij is! Hij beweegt Zich vrijelijk voor het aangezichte Gods des Vaders. Hij, Die daar Zijn kerk vertegenwoordigt, Hij heeft die vrijheid. Och, mag ik een ieder opwekken: maak Jezus tot uw Vriend. Gij zult zeggen: maar wij kunnen toch niets? Maar wat doen wij dan wél? Wij hangen de wereld en de zonde aan. En daar delen God en Christus niet mee! Maar die nu om Hem de wereld loslaten, voor die wordt Christus tot Vriend. En dan hebben wij een Persoon Die Zich beweegt voor het aangezicht Gods des Vaders, - bij Wie wij in de schuld staan - Die al onze zaken daar uitricht. Want dat is Zijn ambt, dat is Zijn werk. Het is dus wel de moeite waard. Al moest je duizend levens en duizend werelden verlaten om zulk een Persoon eigen te worden, is het dat dan nog niet dubbel waard? Hoe dikwijls gebeurt het niet in de natuur, dat

er twee met elkaar willen trouwen, van wie de een zich aan het ene einde van de wereld bevindt en de ander aan het andere einde? Maar wat doet de band der liefde? Men verlaat vader, moeder, vaderland, volk, men verlaat alles, om in het huwelijk te treden, bij elkander te zijn, gemeenschap te hebben. En dat is nu voor de tijd, laat dan staan een huwelijk voor eeuwig met die geestelijke Bruidegom, Jezus Christus!

Hij nam het boek. Dat recht en die macht had Hij. Want dat heeft Hij verworven in Zijn Middelaarsarbeid, in het worden van het Lam, geslacht van voor de grondlegging der wereld, tot verzoening der zonden. Daar heeft de Vader welbehagen in; Hij heeft Hem uit de doden opgewekt, gezet aan Zijn rechterhand in de hoogste hemelen. Hij mag tot Zijn Vader naderen en ook ontvangen. Nu is de zaak dit: de Vader gaf, Hij ontving. De Vader wilde dat geven aan Wie het waardig was; de Koning had de waardigheid en mocht nemen. Nu rust heel het welbehagen Gods des Vaders in de hand van Christus, gelijk Jesaja daarvan geprofeteerd heeft: "Het welbehagen des HEEREN zal door Zijne hand gelukkiglijk voortgaan". Daarom lezen wij: "En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de 24 ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw lied".

Het lied der schepping, hoe schoon het ook geweest mag zijn (want "God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed". Hij heeft alles geschapen om Zijns Zelfs wil, tot de eer en verheerlijking Zijner Majesteit), is verstomd. Het is door de zonde niet meer nieuw, maar geheel verouderd, het is opgehouden. Wij lezen hier van een nieuw lied, een nieuw gezang. Dat lezen wij al in de Psalmen, maar herhaaldelijk komt het ook in de Openbaring van Johannes voor, dat zij een nieuw lied zongen, het lied van het Lam en van Mozes, de knecht des HEEREN. Wat sluit dat nieuwe lied in? Verlossing! Dát is de inhoud! Want dat Lam wordt genoemd: Jezus, Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Hij haalt ze uit de gevangenis. En daarom is er een nieuw lied. Van dat nieuwe lied lezen wij, dat het gezongen werd door de gekochten uit de mensen. Ja, let wel, gekochten uit de mensen. Dat zijn dus diegenen die zich bewust zijn: ik ben een zondaar én wat ik ben dat is genade. Een gekochte uit de mensen.

Nu, dat nieuwe lied, dat kan geen mens leren. Want de één kan dat de ander niet leren. Maar dat leren degenen die gekocht zijn. Want, o wonderlijke zaak, de genade is zó'n boven alles verheven zaak: daar waar enige, de geringste genade gaat werken, al kan het onderwerp waarin het werkt nog niet eens zeggen of het wel echt is, of zaligmakend, of hoe of wat dan ook (laat dat maar liggen; zoek maar dicht bij Christus te komen, want dat is de zaak waar alles over loopt), daar komt de eerste reine toon voor de dag, zo rein, zo vlekkeloos, zo zuiver, van een nieuw lied. Door de zonde is alles zo verouderd, waardoor wij mensen zijn die niet kunnen liefhebben of haten of wij bedoelen onszelf. Maar, o edele zaak, wat door de zonde is opgehouden, vernietigd, dat komt uit de genade voor de dag; men bedoelt God, en geeft Hem eer. Rein, dierbaar en gezegend heerlijk werk!

Vervolgens lezen wij: "En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren neder en de 24 ouderlingen voor het Lam". Wat sluit dat in? Eer, hulde, erkentenis! O, dat is zulk een zalige plaats; voor Hem neer te vallen, de laagste plaats in te nemen, Hem als het hoogste te eren, als het hoogste te verheffen en te erkennen: "Ik zal mij buigen op Uw eis." Dus in het neervallen ligt begrepen: men erkent Hem voor Dien, Die de Vader geven heeft, en eert Hem zoals de Vader wil dat men Hem eren zal, daar alles, alles zijn oorsprong heeft uit God, daar alles is door die gezegende Verbondsmiddelaar, Wiens Naam Wonderlijk is, Wiens Naam te prijzen is tot in alle eeuwigheid. Zij zongen een nieuw lied. Daar komt nog bij: zij hadden citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen. Wij denken hierbij aan wat wij lezen in 2 Kronieken 29 : 27. Toen Hizkia de tempel had gereinigd en de dienst van God weer had ingesteld, gebood hij: "Dat men het brandoffer op het altaar zou offeren,

ten tijde, als dat brandoffer begon, begon het gezang des HEEREN met de trompetten en met de instrumenten Davids". Zodra Christus en Zijn volkomen Middelaarswerk geldt, komt daaruit de vrucht van Zijn genadewerk in ons openbaar door Zijn Geest.

De gemeente aldus toegerust staat hier beschreven als gouden fiolen, vol reukwerks, zijnde de gebeden der heiligen. Maar dat dát er nu bij hoort!, want hier staat toch van dank? Zij zongen een nieuw lied, en nu tegelijk: de gebeden der heiligen? Ja, het loopt alleen over de eer van Christus. Als er een oprechte bidder is, die niets erkent dan Jezus Christus, in Wie God alleen kan en wil verhoren, wiens gebed is uit de armoede en nood bij zichzelf, die niets anders eert dan Jezus en Jezus alleen, die doet wat God beveelt. Hij eert God en Christus. Dan is er bidden, danken, God loven, het één volgt op het ander. Maar als een mens zelf aan het danken is: "Heere, Gij zijt zo goed voor mij geweest, ik dank U dat ik niet ben als andere mensen", -- want wat is er op aarde niet te doen? rovers, dieven, echtbrekers, moordenaars, sabbatschenders (al kunnen de auto's a.s. Zondag niet rijden, daar moet je niets van verwachten, je kunt geloven dat er Zondag wat geautood zal worden met de mond!, en de schuld geven aan het Suez-kanaal--, dus "goede" bidders en dankers, die niet zijn als andere mensen, die zendt God weg met al hun dankzegging.

Maar van de tollenaar, dié niets anders had dan: "O God ! wees mij zondaar genadig!" staat: "Deze ging af gerechtvaardigd in zijn huis, meer dan die", dan die goede man met zijn: "O God! ik dank U, dat ik niet ben als andere mensen". Want die goede man moest zichzelf rechtaardigen, maar bij die tollenaar wilde God het doen! Daarom loopt het hier over de eer van Christus. Er staat: gebeden der heiligen. Die zijn in gedachtenis bij God. De arme spreekt smekingen. Uit de armoede bij zichzelf zijn ze de vereerders van God en Christus, de bidders aan Zijn troon. Dat is genade. O, wonderlijke zaak. In afhankelijkheid in alles, in spijs en drank, in alle goede gave en volmaakte gift, komt men van gebed in dankzegging, en komt van dankzegging gebed, totdat men gerijpt is tot dat gewenste einde, dat wij gaan naar waar geen gebed meer zijn zal maar waar wij God volmaakt uit alles de dank zullen toebrengen. Daar is het pas dankdag!

Zij zongen een nieuw lied: "Gij zijt waardig dat boek te nemen". Dus: zij gaan er mede akkoord, dat alles in de hand van Christus is, ja dat Hij hier de raad, het voornemen, het welbehagen Gods uitvoert, dat Hij opent, en dat Hij hier ook de oordelen Gods uitricht. Zij gaan in álles akkoord met Christus. "Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk en natie". Waar is nu de roem bij het schepsel? Die is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, mijne vrienden, maar door de wet des geloofs! Jezus Christus is volkomen alles. Nu ligt hier de nadruk op: Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn bloed, de nadruk op: uit alle geslacht, taal, volk, natie. Het is Zijn eeuwig, onbegrensde uitverkoren-zondaarsliefde. Daar valt dan alles weg wat van de mens is; daar schiet alleen over de verheerlijking Gods.

Nu heeft Hij ons. Wij behoeven geen stand op te houden. Het is slechts: beleven wij de werkelijkheid? Hangen wij daaruit Koning Jezus aan? Hebben wij niets anders dan Hem? Dan geeft het niet hoor, al moeten wij soms met de psalmdichter zeggen: "Ik doornat mijn bed met mijn tranen". Laat de ellende ons maar aan Hem doen hangen! Dat is beter dan dat wij daarbuiten de ruimte hebben.

Vervolgens staat er: "En Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesteren, en wij zullen als koningen heersen op de aarde". Dat is hier de taal van dienaars, alsook van de kerk. Hij heeft ze gemaakt: een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk. Ze zijn er toe gevormd en Hij vormt hen er verder toe, dat zij hier zichzelf zouden wegwerpen; dat hun hart Gode gewijd zou zijn en ze zich hier priesterlijk bewegen: biddende, dankzeggende, zich Gode offerende.

Ten andere: "koningen". Dat ziet toch dáárop dat ze uit kracht van Zijn genade een koninklijke geest hebben. Lees daarvan (want de tijd ontbreekt om daar breder van te spreken) in het bijzonder de catechismus, Zondag 12, waar ten eerste gevraagd wordt: "Waarom is Hij, Christus, dat is, een Gezalfde genaamd?" En dan: "Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?" Daar is sprake dat Christus drie ambten heeft, en dat Hij van Zijn ambtelijke bediening ook aan een ieder lidmaat vermaakt, opdat zij zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, zij zichzelf Gode opofferen als een levend dankoffer en hier de strijdenden zijn tegen de duivel, de zonde, de wereld en eenmaal zullen overwinnen. Merk dan aan dat de kerk Hem lof zingt.

Dan volgt er: "En ik zag, en ik hoorde een stem veler engelen rondom de troon, en de dieren, en de ouderlingen; en hun getal was tienduizendmaal tienduizenden, en duizendmaal duizenden, zeggende met een grote stem: Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging". Dat is de taal van de engelen, cherubs en serafs, rondom de troon alsook rondom Zijn kerk gelegerd. Mag ik u nu op de man af een vraag doen? Als dát nu het deel is van die vlekkeloze geesten, om alzo te spreken van die Grote Koning, namelijk dat het Lam, dat geslacht is waardig is te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en heerlijkheid en dankzegging, zullen wij dan in de hemel op onze plaats zijn en een tehuis hebben? Nu moet een ieder zijn hand maar in eigen boezem steken. Dat geldt, dát heerst in de hemelen. De engelen verheffen Jezus Christus. Zij hebben eens hun tronen verlaten om te zingen in Efratha's velden, maar nu wijden zij alles Christus in volkomenheid.

Versta dus dat het nu de tijd is van vorming voor die dankdag daarbóven; van afleggen van het onze, opdat er zuiver voor de dag kome Jezus, Jezus en Jezus alleen. Dan zullen wij op onze plaats zijn in de hemel, dan zal daar ons thuis zijn. Want heus, anders is dat niet het geval. Want wij kunnen niet in de hemel komen en nog een kroontje dragen van eigen bekering en wat eigen werken meebrengen, en een bijzonder, apart, onderscheiden mens zijn, een apart ploegje zijn, het "ware erfdeel", enzovoorts. Dat gaat niet hoor! Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen en zondaren gestorven, en die worden genoemd: gekochten uit de mensen. Nu gaan de engelen er mede akkoord dat Christus door Zijn Vader die eer is aangedaan, en zij wijden hun krachten en gezang Gode en het Lam. Dan moeten wij er acht op geven, of ik en gij daar ook mede akkoord gaan, en of dat nieuwe lied, waarover in het bovenstaande gehandeld is, in onze ziel vernacht en of dat harmonieert met het lied der engelen.

Toe, laten wij, eer ik verder spreek, nog, zingen het laatste vers uit Psalm 103:

Looft, looft den HEER, gij Zijne legerscharen,enz

Nu volgt daarop: "En alle schepsel, dat in de hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles, wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit, en het Lam zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid. (De tijd is voorbij, dus wij moeten met een paar woorden besluiten). Paulus zegt (Romeinen 8): "Het ganse schepsel tezamen zucht en tezamen als in barensood is tot nu toe". Want God heeft de aarde niet geschapen, met alles wat op en in dezelve is, noch de hemel met alle hemellichamen en al wat aan het firmament schittert, om ons te dienen in de zonde. Nu zucht al het schepsel tezamen. Maar hier spreekt Johannes, dat, daar aan Christus de eer, de macht en de heerlijkheid gegeven is, dat om zo te spreken, het welzijn insluit, het heil, de zaligheid van al het geschapene. Want nu beantwoordt het alleen in Christus aan het doel waartoe alles gesteld is; tot eer en verheerlijking Godes. Nu voelen wij dus wel allemaal, zowel de kinderen als de volwassenen, naar de mate dat er bij ons, hetzij verstand, hetzij ware geestelijke kennis

is, dat er alleen maar ware rust kan zijn, ware vrede en ware vergenoeging, waar God en Christus alle plaats inneemt. Daarbuiten kan het niet wezen.

Nu kan er ook geen vrede in ons vaderland wezen, evenmin als onder de volkeren der aarde, doordat God en Christus niet alle plaats innemen. Nu is alles als in opstand, zelfs de natuur, net als deze zomer; het is alsof die zich uitspreekt, dat die er niet is om zó de mensen te dienen dat zij zich stellen tegen de Almachtige en tegen Zijn Zoon. In heel het wereldgestel is het nog nooit zo'n toestand geweest als nu. Wat hoort men niet over heel de wereld! Allerlei bijzondere ellenden. Hoe komt dat? Aan God en Christus wordt de plaats niet gegeven die Hun toekomt. Mag ik daarom ulieden allemaal opwekken: toe, laat dat woord eens ingang vinden bij u, al weigert heel de wereld het. Alles roept als om de wraak des Almachtigen. Zoek dan zelf een plaatsje bij God, en zoek genade, opdat, wanneer de watergolven een groot geluid zullen maken en Hij de fiolen van Zijn toorn over alles zal uitgieten, wij genade mogen vinden voor Zijn aangezicht. Want dat zal toch wat wezen als wij dan kunnen zeggen: "Deze is onze God, wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken." Och, zoekt dan vrije genade. Hoe moeten wij de toekomst tegemoet zien, Zijn oordelen, Zijn gerichten? Want heus, hoor, die vallen niet af te bidden, die komen zeker. Dat dan een ieder voor zich wete wat hem betaamt tegenover zo'n Goddelijke, eeuwige liefde.

Vervolgens lezen wij hier: "En de vier dieren zeiden: Amen". Wat is daarvan de inhoud? Dat, naarmate genade het hart bezet, men het Amen uitspreekt, men God wenst te eren, men wenst dat de engelen het doen, en dat alle schepselen het doen. Amen.

En de 24 ouderlingen vielen neder (want de ganse kerk gaat ermede akkoord), en aanbaden "Dengene, Die leeft in alle eeuwigheid". Die Vorst der aard' is alle hulde waard.

Heilige God Almachtig het gesprokene. Dat Hij het achtervolge met Zijn genade en Geest, ons opwekke opdat wij aan Zijn troon zouden zijn met al onze belangen, persoonlijk, en met onze arme bloeden van kinderen. Gaat de toekomst van uw zaad u ter harte, ouders? De tijd is verschrikkelijk, hé, daar de hel zó oordeelt: wie de jeugd heeft, heeft de toekomst, en zich met al zijn macht op aarde heeft geworpen. Nu is er maar één uitkomst, en dat is God. Hij is een God des gericht. Maar welgelukzalig zijn allen, die Hem verwachten! Dat Hij Zijn woord bevestig; ons aan Zich doe kleven gelijk de gordel geslagen om de lenden des mans, opdat de Naam Gods nog uit Zijn eigen werken geprezen en verheerlijkt worde.

Moeten wij het niet, zoeken wij het niet, o schrikkelijk lot! Nu al moet men dan zichzelf vermaken, voor zichzelf zorgen, zwerfende buiten God, om straks te worden weggevaagd daar waar weinig is en knersing der tanden. Bedenk dan wat tot uw vrede is dienend en dat met behoud van Gods eer en grootmaking Zijns Naams, wat is tot onze zaligheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 106, laatste vers.

Geloofd zij Isrels grote God;enz.

Zegen.

Gaat voort heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN.

De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede! Amen.